

A teának borzasztó íze volt megint, így, mikor a néni elfordult, ismét a fotel melletti fikuszra öntötte.

– Hát, akkor én el is vonulnék lepihenni, holnap korán kell kelnem, bejelentkezni az irodába, nem késhetek el az első nap - mondta Billy, és elindult felfelé a lépcsőn.

A szobába érve azonnal az ágyra dobta magát. Az ajtóhoz nem volt kulcs, először arra gondolt, hogy egy széket támaszt a kilincs alá, de nevetségesnek találta az ötletet, hiszen kitől, mitől is kellene tartania? Pizsamába öltözött, és lefeküdt rendesen, de sokáig nem jött álom a szemére. Nem hagyta nyugodni az a két név. Vagy félórát feküdt az ablak előtti sötét fákat bámulva, mikor egyszer csak halk lépteket hallott az ajtó felől. Olyan nesztelenül nyomták le a kilincset, hogy ha alszik, biztosan nem éred fel rá. Levegőt is alig mert venni, csendben lapított, alig résre nyitott szemmel figyelte amint valaki közelít ágyához. A néni volt az, egészen közel hajolt, mintha csak a szuszogását figyelné. Billy megpróbált egyenletesen lélegezni, és erősen fülelt minden apró neszre. Amaz téblábolt egy darabig, majd ugyanolyan csendesen, ahogy jött, távozott. Ez megisméltődött egy párszor az éjszaka folyamán, így aztán valóban nem aludt semmit. Hajnal felé, mikor megint éppen a viharos szélben ingó fekete lombokat nézte, akkor ugrott be, hogy hol is találkozott azokkal a nevekkel- Valóban az újság címdalán szerepelt mindkettő de különböző évben. Eltűntként keresték őket és miután hónapok múlva sem kerültek elő, elfelejtődött a dolog. Mikor nagy sokára az öregasszony végre elaludt, fellopakodott a harmadik emeletre. Csendesen nyomta le a kilincset, nehogy felébressze az alvókat. De odafenn nem aludt senki, égett a vilány a kis szobában. Csak egy asztal volt középen, körülötte négy szék, abból kettő foglalt. Két

fiatalember ült ott, kezükben kártyalapok, mintha éppen a játék elején a leosztásnál tartanának. Csak valahogy túlságosan mozdulatlanok voltak, éppen, mint a papagáj, meg a kutya. Leült az egyik üres székre és bámulni kezdte őket. Igen, rájuk ismert az újságokban megjelent fotók alapján. A néni valóban kiváló munkát végzett. Közel hajolt, belenézett lapjaikba és megállapította, hogy bridshez készülődtek. A két üres helyen a leosztott lapok még lefelé fordítva, mintha arra várnának, hogy beszálljon a két hiányzó játékos is. Felfordította az asztalon fekvő lapokat.

-Vajon melyik helyet szánta nekem a néni? Ez például nem is rossz! - szinte sajnálta, hogy nem szállhat be, és ki kell hagynia ezt a nagyszerű játszmat ilyen lapokkal! Visszaosont a szobájába, összepakolta holmiját, és csendben kilopakodott vele a bejárati ajtóhoz. Ott letakarta kabátjával, és halkán visszament az emeletre.

Nagy zajt csapva csörtetett le aztán a lépcsőn, a néni azonnal megjelent:

– Várjon fiatalember! Nem engedhetem el így, reggeli nélkül! És máris ott sürgölődött a kis konyhában, csörgött a csészékkal, a kekszes dobozzal. Billy megadóan ült az asztal mellé, a néni elé tette a nagy bögre teát, magának is töltött és szürcsölni kezdte. A teának semmilyen illata nem volt. Lehet, hogy most nem tett bele semmit az öreglány?-gondolta a fiú és valamilyen megoldáson törte a fejét, de a néni nagyon figyelt, most nem lehetett a növényre önteni. Talán el tudja terelni a figyelmét, gondolta:

– Az a kutya ott, mintha megmozdult volna! Talán már eszik a férgek- szólt

A néni mérgesen pattant fel, és odasietett a kutyához

– Mit képzelsz! Még hogy én nem végeztem volna tökéletes munkát? Ki hallott még ilyent! Ez az egy dolog, amit senki nem lenne képes nálam kü-

lönbül megcsinálni! Látná csak a többi munkámat! Elámulna azt hiszem!

Billynek, míg az asszony igazítgatta a kutyát, volt alkalma végre kicserélni a csészéket. Arról mélységesen hallgatott, hogy hajnalban már megcsodálta a hölgy keze munkáját, aki most mérgében az egész bögre teát egyszerre hajtotta fel.

A fiú felállt, indulni készült. Elhaladt a vendégkönyv mellett, és újra lenézett a két névre. A harmadik név -még jó hogy nem sajátját írta oda – az utolsó marad-gondolta magában mosolyogva. A kabátját vette már, amikor meghallotta a puffanást és az eldőló szék zaját. Kint a friss levegőn nagyot nyújtózott, és elindult új munkahelye felé.